

“ΑΡΗΣ” : Μια πολύ δυνατή παράσταση

του Χρήστου Βαγενά

Η παράσταση “Άρης” της Σοφίας Αδαμίδου με τον Τάσο Σωτηράκη ανεβαίνει για 6η συνεχόμενη χρονιά στο θέατρο. Το έργο είναι ένας θεατρικός μονόλογος με τον μοναδικό ηθοποιό της παράστασης να δίνει ρεσιτάλ ερμηνείας παρουσιάζοντας την πολυκύμαντη ζωή του Άρη Βελουχιώτη.

Η συγγραφέας Σοφία Αδαμίδου, που έφυγε από τη ζωή πρόωρα στις 12 Ιουνίου 2021, κάνει μια διαδρομή στο χαρακτήρα και τη δράση του αρχικαπετάνιου και ουσιαστικού δημιουργού του ΕΛΑΣ (Ελληνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός) και παρά κάποια μικρά κενά στην αρχή και στο τέλος, μεταφέρει πιστά το κλίμα της εποχής.

Ο Άρης αποτελεί μια προσωπικότητα της Αντίστασης και του κομμουνιστικού κινήματος, που αγαπήθηκε, λατρεύτηκε και μισήθηκε όσο κανείς άλλος. Τα εργατικά, λαϊκά στρώματα, οι φτωχοί αγρότες τον τιμούν και τον αναγνωρίζουν σαν ήρωα που αγωνίστηκε για την ελευθερία και τα δικαιώματα της φτωχολογιάς και των καταπιεσμένων. Οι αστοί, το πολιτικό κατεστημένο και η γραφειοκρατία του ΚΚΕ τον μισούν ακόμα και νεκρό.

Στην παράσταση παρουσιάζεται η προσωπική του ζωή και ο χαρακτήρας του, με τα προτερήματα και τα (πολύ λιγότερα) ελαττώματα. Η ένταξη του στο Κομμουνιστικό Κόμμα, το πάθος του για το κόμμα και την υπεράσπιση των αδικημένων, η δήλωση μετάνοιας και η απομόνωση του από το ΚΚΕ. Και παρόλα αυτά η τυφλή εμπιστοσύνη σε αυτό, ακόμα και όταν δεν παράδωσε τα όπλα μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας.

Ο Άρης λατρεύτηκε όσο ελάχιστοι άνθρωποι στην Ελλάδα τα

τελευταία εκατό χρόνια κυρίως μέσα από διαδρομή του στον ΕΛΑΣ. Είναι ο δικός μας, ντόπιος Τσε Γκεβάρα!

Ο Τάσος Σωτηράκης παρουσιάζει τους αγώνες του στα βουνά με τους συναγωνιστές και τις συναγωνίστριες του, τη στρατιωτική ιδιοφυΐα και τον ηρωισμό του, αλλά και τις κόντρες με το κόμμα.

Η παράσταση είναι ένα πολιτικό έργο, που αξίζει να δεις, για να μάθουν οι νεότεροι και να θυμηθούν οι παλαιότεροι. Ειδικά για τη νεολαία θα είναι πολύ χρήσιμο να διδαχθούν από τους αγώνες της Αριστεράς, αλλά και από τα λάθη της σταλινογενούς παράδοσης της. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η 11η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ τον Απρίλη του 1945, διέγραψε και αποκήρυξε τον Άρη. Ούτε ψωμί, ούτε νερό στον δηλωσία Μιζέρια, ήταν το σύνθημα.

Ο Άρης πιστός ακόμα στο κόμμα τριγυρνούσε στα βουνά της Ελλάδας και μέχρι τα ελληνοαλβανικά σύνορα πιστεύοντας τα κομματικά μέλη, προκειμένου να συναντήσει το Νίκο Ζαχαριάδη, καθώς θεωρούσε ότι θα τον έπειθε να αλλάξει τη γραμμή της συνθηκολόγησης και της παράδοσης.

Τελικά απομονωμένος, καταδιωκόμενος και κυκλωμένος από στρατεύματα, παρακρατικούς και προδότες θα βρει το θάνατο σε ηλικία 40 ετών, αυτοκτονώντας στη Χαράδρα του Φάγκου στον Αχελώο Ποταμό κοντά στο χωριό Μεσοούντα Άρτας.

Το 2011 το ΚΚΕ αποφάσισε την πολιτική, αλλά όχι την κομματική αποκατάσταση του Άρη Βελουχιώτη, θεωρώντας ότι είχε δίκιο ως προς την εκτίμηση που είχε για τη Συμφωνία της Βάρκιζας. Το ΚΚΕ εννέα μήνες μετά το θάνατο του Άρη ξεκίνησε το Δεύτερο Αντάρτικο, δηλαδή την αντίσταση στις διώξεις των δεξιών καθεστωτικών, που οδήγησε σε αυτό που ονομάζεται σήμερα Ελληνικός Εμφύλιος Πόλεμος.

Ακολούθησε το 2018 και η κομματική αποκατάσταση του Άρη, εβδομήντα επτά χρόνια από το τραγικό του τέλος.

Η μορφή του Άρη, ο ηρωισμός και η θυσία του βρίσκονται ακόμα γύρω μας και στις καρδιές εκατομμυρίων ανθρώπων και θα μας εμπνέει για νέους αγώνες. Ταυτόχρονα η μνήμη του θα μένει καρφί στα μάτια των αστών, που μπορεί να τον οδήγησαν στον θάνατο, δεν κατάφεραν όμως να σβήσουν τις ιδέες του!